

SZEPESI ATTILA

Ördöglátó

(A KARCSAI TEMPLOM SZOBRÁRA)

*Ördögfajzat, rusnya vénség,
pohos hasad kőbe vésték,
kacska kezed s nyakad ványadt
karóját meg dongalábad.*

*Ama világ útján lakó
széllébélelt kőfaragó,
neve-sincsen, arca-vesztett,
aki téged kőbe metszett,*

*megálmodott kocsmazugban
híd alatt vagy pincésutban.
Megálmodott, ki is vésett
hordóhasú kajla vénnek,*

*bűzös tócsák ivadéka,
bibirc-ékű varasbéka,
aki sárkánygyíkkal hátán
állsz azóta fenn a vártán.*

*Mintha szörnyű púpod volna,
tüzes rémmel megpakolva
gubbasztasz ott messze nézve,
görnyedezel évről évre.*

*Láttál pestist, tatár hordát,
mezsgye bölcsét és bolondját.
Makogót meg árnya-vesztőt,
lelkén tályogot növesztőt.*

*Szüzet, ki banyává rozzant
s táncát ropta utcabosszat,
varjak árnyán lépdelt kószán,
himbált végül akasztófán.*

*Láttál szentet, ordas szörnyet,
aki foszló hullán görbed,
lába-vesztett lamentálót,
nyála-csorgó prófétálót.*

*Népet, ahogy rikolt tarkán
tovatúnő farsang farkán –
mindük szeme két komor lyuk:
bika- s tehén-maszka rajtuk...*

*Évszázadunk sem vigasztal,
trakták könnyel és panasszal,
lassítani esze-vesztét
felkap egy-egy torz rögeszmét,*

*ferde hitet vagy kimódolt
ábrándot – mind talmi hóbort:
kerít nyüzsgő hangyabolyként,
hol meg fojtó füstgomolyként.*

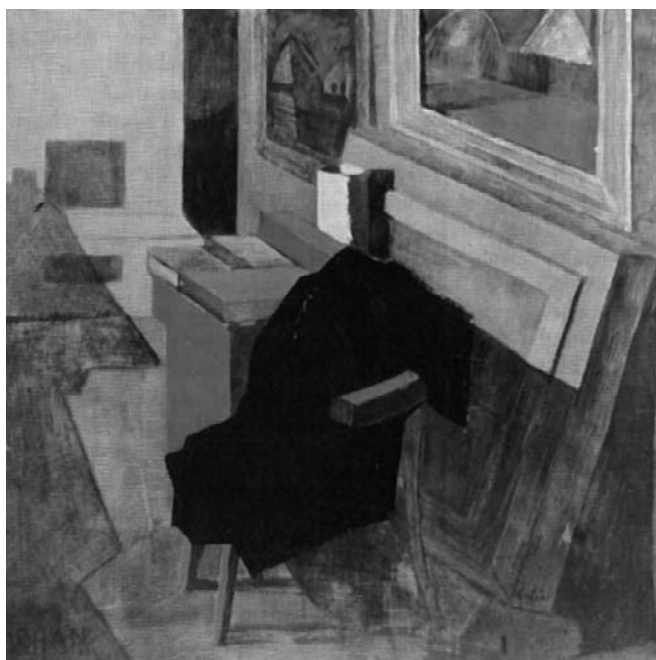
*Korgó szellettel hasadban
nézed egyre púposabban,
mint aki a holnapba lát:
ordasoké ez a világ.*

*Jön-e új kor új hitekkel,
új szörnyekkel s istenekkel?
Vagy csak romlás: patkányokkal,
csótánnyal meg liliommal.*

*Fekete is? hófehér is?
Néha epe, néha méz is...
Te csak kandi szemmel nézed,
szegény ördög, kőbe-véssett,*

*észrevétlen, mozdulatlan
gubbasztva az útkanyarban,
sárkány-ülte görbe hátad
nekivetve a világnak:*

*idő s emlék hullik szerte
átabota cserepekre,
s remény sincsen égi Úrra,
aki újból összegyúrja.*

KOHÁN GYÖRGY: KABÁT